

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5S/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200356
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Fulcová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1021200356.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Fulcovej a členiek senátu JUDr. Anny Peťovskej PhD., a Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovej, v právnej veci žalobcu: R. L., narodený XX.X.XXXX, štátny občan Iránskej islamskej republiky, zastúpený: Mgr. Viera Orichová, so sídlom Kláštorská 131, Nitra, adresa pracoviska Hollého 10, Nitra, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.: PPZ-HCP-BA2-2021/008780-003 zo dňa 14.01.2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Č.: PPZ-HCP-BA2-2021/008780-003 zo dňa 14.01.2021 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi súd priznáva voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a napadnuté rozhodnutie

1. Dňa 21.08.2019 žalobca podal na správnom orgáne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania s predpísanými dokladmi podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., nakoľko na území Slovenskej republiky koná ako konateľ spoločnosti L. CO. s. r. o. Žalobca mal na území Slovenskej republiky skôr udelený prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o pobyte cudzincov“ alebo „zákon č. 404/2011 Z. z.“), a to od 28.08.2018 do 28.09.2019.

2. V rámci správneho konania správny orgán dňa 23.12.2019 vyžiadal stanovisko Ministerstva hospodárstva SR, či podnikateľská činnosť žalobcu je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

3. Keďže MHSR sa nevedelo k dožiadaniu vyjadriť, musel žalobca na výzvu správneho orgánu predložiť podnikateľský plán, faktúry, príjmové pokladničné bloky.

4. Následne 20.7.2020 MHSR v stanovisku oznámilo, že podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, z dôvodu (D) nesplnené minimálne kritériá pri celkovom hodnotení prínosu podnikateľskej činnosti, (G) nesplnené kritérium priamej zamestnanosti.

5. Dňa 06.10.2020 Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej aj „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA6-78-024/2020-PPC (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) zamietlo žiadosť žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania podľa ust.

34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov z nasledovných dôvodov:

- MH SR vo svojom stanovisku zo dňa 20.7.2020 uviedlo, že podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky,
- Obnovenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme, pretože má z neho prospech iba účastník konania. Verejným záujmom je záujem efektívne regulovať migráciu štátnych príslušníkov tretích krajín na územie Slovenskej republiky,
- Spoločnosť Jam Co. S.r.o. nevytvorila žiadne nové pracovné miesta, nepriniesla nové knowhow ani nové technológie, nevlastní prevádzky ani kancelárske alebo skladové priestory, jediným prínosom je uhradenia daňovej povinnosti X XXX EUR,
- Je potrebné uprednostniť verejný záujem pred súkromným záujmom (právo na podnikanie),
- Neobnovenie pobytu nie je v rozpore s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože účastníkovi konania nebol zakázaný vstup na územie SR a rodinu, ktorá tu žije, môže navštevovať.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím Č.: PPZ-HCP-BA2-2021/008780-003 zo dňa 14.01.2021 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, č.p.: PPZ-HCP-BA6-78-024/2020-PPC zo dňa 06.10.2020 o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania potvrdil.

7. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Správny orgán sa s otázkou posúdenia prínosu podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky obrátil na MH SR v zmysle S 32 zákona č. 71/1967 Zb. s poukazom na S 34 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z., kedy si stanovisko MH SR vyžiadal ako podklad pred vydaním rozhodnutia, keď dňa 23.12.2019 zaslal na MH SR dožiadanie. Dňa 28.07.2020 bolo na správny orgán doručené stanovisko MH SR, v ktorom bolo uvedené, že podnikateľská činnosť účastníka konania nepredstavuje prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

Správny orgán skúmal plnenie účelu pobytu v súvislosti so zdržiavaním účastníka konania na území Slovenskej republiky, kedy z cestovného pasu zistil, že účastníka konania sa v roku 2018 zdržiaval na území Slovenskej republiky len sporadicky, rovnako aj v roku 2019 do podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu. Správny orgán tak dospel k záveru, že účastník konania fakticky nepožíva pobyt, ktorý mu bol Slovenskou republikou udelený. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že účastník konania s povoleným prechodným pobytom má neodôvodnenú výhodu voľného vstupu do Schengenského priestoru a pohybu v rámci neho, ktorá nie je spojená s faktickým plnením účelu na území Slovenskej republiky, t. j. s úmyslom zákonodarcu povoľovať pobyt na území Slovenskej republiky štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí majú ambíciu sa aktívne zdržiavať na území Slovenskej republiky, aby mohli účel prechodného pobytu aj reálne vykonávať. Na základe toho má odvolací orgán za preukázané, že pobyt účastníka konania na území Slovenskej republiky v takejto podobe nie je vo verejnom záujme.

Odvolací orgán preskúmaním rozhodnutia a predloženého spisového materiálu konštatuje, že správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a zabezpečil si dostatočné podklady pre rozhodnutie. Zo spisového materiálu a z vykonaného dokazovania je nesporné, že podklady zaobstarané správnym orgánom vedú k presvedčivosti rozhodnutia. V spisovom materiáli sú ako podklady pre rozhodnutie založené listinné dôkazy, preskúmaním ktorých dospel odvolací orgán k názoru, že zamietnutie žiadosti účastníka konania o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania je dôvodné a skutočnosti zistené úradnou činnosťou správneho orgánu považuje odvolací orgán za nepochybné.

Odvolací orgán ďalej uvádza, že ak správny orgán zistí dôvody na zamietnutie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 34 ods. 12 z dôvodu podľa § 33 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. nemá inú možnosť iba žiadosť zamietnuť, vzhľadom na skutočnosť, že uvedené ustanovenie je ustanovením kogentným a dôraz v uvedenom ustanovení je kladený na slovíčko „zamietne“

K námietkam splnomocneného zástupcu účastníka konania uvedených v I. časti odvolania odvolací orgán uvádza, že porušenie povinnosti uvedenej v ustanovení § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z. nebolo dôvodom na zamietnutie žiadosti účastníka konania. Správny orgán na predmetnú povinnosť v napadnutom rozhodnutí poukázal a poukázal na skutočnosť, že účastník konania danú povinnosť v roku 2018 a 2019 porušil. Ďalej správny orgán uvádza, že zákon č. 404/2011 Z. z. ukladá povinnosť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny zdržiavať sa na území SR Viac ako polovicu času udeleného pobytu v kalendárnom roku. Z ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z. nevyplýva, že stačí

podmienku splniť len za jeden kalendárny rok. Správny orgán v prípade účastníka konania posudzoval vykonávanú podnikateľskú činnosť, ako aj zdržiavanie sa účastníka konania na území Slovenskej republiky vo vzťahu k výkonu podnikateľskej činnosti, počas zdaňovacieho obdobia, ktoré predchádzalo dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu, teda rok 2018.

Odvolačný orgán podotýka, že porušenie povinnosti uvedenej v ustanovení § 111 ods. 1 písmu u) zákona č. 404/2011 Z. z. nebolo dôvodom na zamietnutie žiadosti účastníka konania, ale porušením uvedenej povinnosti, a teda nezdržiavaním sa účastníka konania na území Slovenskej republiky vo vzťahu k výkonu podnikateľskej činnosti počas zdaňovacieho obdobia predchádzajúceho dňu podania žiadosti správny orgán dospel k záveru, že obnovenie prechodného pobytu účastníkovi konania nie je vo verejnom záujme.

Dĺžka zdržiavania sa účastníka konania na území Slovenskej republiky bola jedným z dôkazov a podkladov, na základe ktorého správny orgán rozhodol.

K II. časti odvolania odvolací orgán uvádza, že ako už bolo vyššie uvedené, že splnenie zákonnej podmienky týkajúcej sa preukázania zisku po zdanení obchodnej spoločnosti, v mene ktorej koná účastník konania, za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške šesťdesiatnásobku životného minima, ako to ukladá ustanovenie § 34 ods. 7 zákona 404/2011 Z. z., je jednou, nie však jedinou podmienkou potrebnou k obnoveniu prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania. Správny orgán sa na MH SR neobrátí s otázkou posúdenia prínosu podnikateľskej činnosti účastníka konania pre hospodárstvo Slovenskej republiky len v zmysle ustanovenia § 34 ods. 10 zákona 404/2011 Z. z., ale konal aj v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. podľa ktorého je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Odvolací orgán sa nestotožňuje s tvrdením, že stanovisko MH SR je iba podkladom podporným a subsidiárnym, nakoľko MH SR je kompetentným v plnej miere zhodnotiť podnikateľskú činnosť účastníka konania. Z tohto pohľadu správny orgán dáva do pozornosti ustanovenie § 6 zákona číslo 675/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, kde je MH SR ústredným orgánom štátnej správy, okrem iného aj pre podporu malého a stredného podnikania, stratégiu tvorby podnikateľského prostredia a podporu podnikateľského prostredia a pre vnútorný a zahraničný obchod. Z uvedeného vyplýva, že MH SR má oprávnenie a dostatočné prostriedky posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov pre hospodárstvo Slovenskej republiky a preto správny orgán nemal dôvod spochybňovať stanovisko MH SR.

K ďalšej námietke odvolací orgán uvádza, že správny orgán posudzuje každú žiadosť individuálne, avšak v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. je správny orgán povinný pri rozhodovaní o každej žiadosti prihliadať na verejný záujem a najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Nakoľko splnomocnený zástupca nekonkretizuje konanie, resp. štátneho príslušníka tretej krajiny; u ktorého správny orgán nepostupoval v súlade so zásadou správneho konania a neposudzoval žiadosť v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z., odvolací orgán sa tak nevie relevantne vyjadriť k tejto námietke. Odvolací orgán však má za to, že správny orgán postupoval v intenciách zákona č. 404/2011 Z. z., ako aj v intenciách zákona č. 71/1967 Zb. a pri rozhodovaní nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva aké skutočnosti správny orgán posudzoval pri svojom rozhodovaní, a na základe akých skutočností posúdil, že obnovenie prechodného pobytu účastníkovi konania nie je vo verejnom záujme. Z uvedeného dôvodu odvolací orgán považuje námietky splnomocneného zástupcu za irelevantné.

K námietkam uvedených v III. časti odvolania odvolací orgán uvádza, že z vykonaného dokazovania je dostatočne preukázané, že v prípade žiadosti účastníka konania o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky je potrebné uprednostniť verejný záujem pred súkromným záujmom účastníka konania, teda právom účastníka konania na podnikanie, ktorý síce nie je explicitne vyjadrený v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ale možno ho pod neho subsumovať. Účastník konania má právo na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky môže byť v prípade cudzincov zákonom ustanovená odchýlna úprava tohto práva. Takýmto zákonom je aj zákon č. 404/2011 Z. z. Odvolací orgán uvádza, že je dôvodné uprednostniť verejný záujem Slovenskej republiky na regulovaní počtu štátnych príslušníkov tretích krajín pred súkromným záujmom účastníka konania na uplatňovanie práva na podnikanie.

Ako dôvod uprednostnenia verejného záujmu odvolací orgán uvádza najmä skutočnosť, že cieľom inštitútu prechodného pobytu, podľa zákona č. 404/2011 Z. z., je podpora takej migrácie, ktorá je celospoločensky prospešná, čím je podporovaný verejný záujem. V prípade účastníka konania, ako už bolo vyššie uvedené, absentuje celospoločenská prospešnosť, ktorá by mala vznikáť podnikateľskou

činnosťou účastníka konania. Zákon č. 404/2011 Z. z. ukladá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny zdržiavať sa na území Slovenskej republiky Viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku, a aby daný účel aj reálne na území Slovenskej republiky vykonával. Pre obnovenie prechodného pobytu nestačí, aby spoločnosť dosiahla zákonom č. 404/2011 Z. z. stanovený zisk. Účastník konania má v zmysle tohto zákona vykonávať účel pobytu na území Slovenskej republiky a má sa na jej území zdržiavať Viac ako polovicu času udeleného pobytu. Uvedené podmienky musia byť splnené súčasne, nestačí sa odvolávať na dosiahnutý zisk spoločnosti. Dané je jednou, nie však jedinou podmienkou na obnovenie prechodného pobytu. Odvolací orgán zároveň zastáva názor, že účastník konania ako žiadateľ o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky si má byť vedomý týchto povinností, ktoré sa na neho vzťahujú.

Správny orgán riadne zdôvodnil a preukázal, že pobyt účastníka konania nie je vo verejnom záujme čo korešponduje aj s obsahom spisu.“

II.

Žaloba

8. Včas podanou žalobou, doručenou Krajskému súdu v Bratislave ako správneho súdu (ďalej aj „správny súd“) dňa 22.03.2021, sa žalobca domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Č.: PPZ-HCP-BA2-2021/008780-003 zo dňa 14.01.2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vecí, nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a skutočnosť, že skutkový stav ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. Vzhľadom na uvedené nedostatky žalobca považoval rozhodnutia za nezákonné a nepreskúmateľné.

9. Žalobca v žalobe uviedol, že tretí krát požiadal o obnovu pobytu dňa 21.8.2019, kedy bol aj prvostupňovým správnym orgánom vypočutý k žiadosti o obnovu prechodného pobytu. Pri podaní žiadosti o obnovu pobytu vyplnil tlačivo v ktorom popísal obchodné aktivity spoločnosti Jam CO. s.r.o., v rámci ktorého uviedol, že spoločnosť sa zaoberá obchodným zastúpením firmy na Slovensku, konkrétne firmy Eyesun Tahvieh, ktorá vyrába techniku pre chemický priemysel, firma má kanceláriu a počítače, nemá zamestnancov, iba konateľov. Do konania predložil potvrdenie Daňového úradu preukazujúceho zisk po zdanení za rok 2018 vo výške XX XXX,XX EUR a ďalšie doklady potrebné k obnove prechodného pobytu na účel podnikania podľa zákona o pobyte cudzincov.

10. Žalobca poukázal na to, že v kontexte celého jeho pobytu v SR od roku 2015 je posudzovanie „verejného záujmu“ v roku 2019 po štyroch rokoch úspešného podnikania neopodstatnené a celý postup správneho orgánu nesie znaky arbitrárnosti a ľubovôle. Podľa žalobcu vzhľadom na hospodárske výsledky, ktoré dosiahol na území SR v predchádzajúcom období nebol dôvod na spochybňovanie hospodárskeho prínosu jeho podnikania pre SR a nebol ani dôvod na to, aby správny orgán dožiadal MHSR o stanovisko k hospodárskemu prínosu podnikateľskej činnosti žalobcu. Už dosiahnutie zisku, od ktorého sa odvíja daňová povinnosť podnikateľa, podľa žalobcu znamená, že podnikanie je prínosom pre hospodárstvo.

11.

Žalobca poukázal na stanovisko ktoré zaujal Krajský súd v Bratislave - 2S/154/2017 zo dňa 20.2.2019, bod 36: „Vyhodnotenie príjmovej situácie žalobcu za predchádzajúce obdobie má následne aj vplyv na vyžiadanie alebo nevyžiadanie stanoviska od Ministerstva hospodárstva SR podľa 34 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z., pretože zákon vyžaduje podanie stanoviska Ministerstvom hospodárstva SR k prínosu pre hospodárske záujmy SR len v prípade, ak obchodná spoločnosť, v mene ktorej koná žiadateľ, nedosiahla v predchádzajúcom zdaňovacom období zisk po zdanení podľa 34 ods. 7. teda 60 násobok životného minima. Žalovaný ani prvostupňový orgán verejnej správy nevysvetlili, prečo si vyžiadali od Ministerstva hospodárstva SR stanovisko napriek tomu, že tvrdia (bez bližšieho odôvodnenia), že obchodná spoločnosť žalobcu dosiahla príjmy v takej výške, aby žalobca mohol požiadať o obnovenie prechodného pobytu, no na druhej strane takéto stanovisko zákon vyžaduje, len ak je jeho príjem nižší ako zákonný limit. Inými slovami, ak obchodná spoločnosť dosiahla príjem podľa § 34 ods. 7. nebol daný zákonný dôvod na vyžiadanie stanoviska Ministerstva hospodárstva SR podľa § 34 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z. a záver správnych orgánov oboch stupňov je z tohto pohľadu zmatocný.“

12.

Namietaný postup správneho orgánu podľa žalobcu nesie znaky arbitrárnosti a ľubovôle, pretože správny orgán sa rozhodol skúmať po 4 rokoch hospodársky prínos žalobcu, a to paradoxne práve v čase, keď jeho preukázaný zisk bol najvyšší. Správny orgán tak okrem iného podľa žalobcu postupoval aj v rozpore so zásadami správneho konania uvedenými v § 2 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok).

13. Žalobca bol názoru že, že správny orgán nesprávne vyhodnotil podklady rozhodnutia a dospel k nesprávnemu záveru o tom, že pobyt žalobcu nie je verejným záujme, keď stanovisko MH SR postavil do polohy nespochybniteľného dôkazu, ktorý prejudikuje správne rozhodnutie. Urobil tak podľa žalobcu v rozpore so správnym poriadkom, pretože stanovisko MHSR je iba jedným z mnohých pokladov rozhodnutia, ktoré musí správny orgán zvážiť. V opačnom prípade by de facto o obnove pobytu na účel podnikania rozhodovalo Ministerstvo hospodárstva a nie správny orgán.

14. Stanovisko Ministerstva hospodárstva v konkrétnom prípade je neodôvodnené, strohé, a žalobca sa voči nemu nemôže žiadnym úradným postupom brániť a namietat ho. Okrem toho, správny orgán preukázane vydáva rozhodnutia, ktoré sa vydaným stanoviskom MHSR neradia - konkrétnym príkladom je správne konania PPZ-HCP-BA6-736-51/2017-PPC, ktoré skúmal Najvyšší súd SR v konaní 1Sžak/1/2019, alebo vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6S/194/2017.

15. Ďalej mal žalobca za to, že podmienky, ktoré požaduje správny orgán na naplnenie existencie verejného záujmu sú v konkrétnom prípade neprimerané. Žalobca podniká v malej spoločnosti, ktorá si plní všetky zákonné povinnosti, vytvára zisk (každým rokom vyšší) a snaží sa rozvíjať podnikateľské aktivity. V prípade malých podnikateľov žalovaný nemôže vyžadovať na naplnenie verejného záujmu splnenie takých istých podmienok, ako v prípade veľkých spoločností, na podnikaní ktorých má záujem aj vláda SR (napr. zamestnávanie, vlastníctvo priestorov, inovácie, know-how, atď.). Zavedením takýchto podmienok si správny orgán podľa žalobcu nad rámec zákona vymýšľa nové podmienky, ktoré musí cudzinec - podnikateľ splniť, ak chce mať obnovený prechodný pobyt na účel podnikania.

16. Správny orgán sa podľa žalobcu v napadnutom rozhodnutí riadne nevysporiadal so stretom verejného záujmu (právo na reguláciu počtu cudzincov v SR) a súkromného záujmu žalobcu (práva na podnikanie a slobodnú voľbu povolania, ktoré je podmienené udeleným pobytom v SR). Správny orgán pri posudzovaní verejného záujmu nevzal do úvahy, že žalobca mal v čase konania o obnove pobytu v SR udelený pobyt už viac ako 4 roky a plánoval tu ďalej podnikat' a pôsobiť. Poukázal na to, že jeho osobné a rodinné pomery, jeho finančná situácia a dĺžka doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu sú tiež skutočnosťami, ktoré musí správny orgán zvážiť pri rozhodovaní. Žalobca pripustil, že kvôli zdravotným problémom svojho otca (ktorý mal taktiež udelený prechodný pobyt v SR), sa v SR v poslednom roku zdržiaval menej, avšak nemení to nič na skutočnosti, že v SR podnikal a chce tu podnikat' naďalej. Bez udeleného prechodného pobytu na účel podnikania nemôže naďalej podnikat' v spoločnosti Jam Co. s.r.o.

17. Na povinnosť správneho orgánu proporcionálne zvážiť verejný verus súkromný záujem poukazuje podľa žalobcu aj Rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/154/2017: „Pokiaľ teda správny orgán dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, musí vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu, tak aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia správneho orgánu posúdiť, či odopretím obnovenia povolenia k jeho pobytu na území SR na účel podnikania, nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu (cudzince) podnikat' na území SR. ”

18. Ďalej žalobca poukázal na nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia v súvislosti s údajným porušením povinnosti žalobcu podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov.

19. V napadnutom rozhodnutí správneho orgánu ako aj v rozhodnutí prvostupňového orgánu správny orgán opakovane upozornil na porušenie povinnosti žalobcu zdržiavať sa na území SR viac ako polovicu času udeleného pobytu v kalendárnom roku. V napadnutom rozhodnutí správny orgán však výslovne uviedol, že porušenie povinnosti § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov nebolo dôvodom na zamietnutie žiadosti účastníka konania o obnovu pobytu a porušenie tejto povinnosti dáva správny orgán do súvislosti s tým, že pobyt nie je vo verejnom záujme. Žalobca mal za to, že takéto odôvodnenie je máťúce a nezrozumiteľné. Pokiaľ mal správny orgán za preukázané, že žalobca porušil povinnosť zdržiavať sa v SR po dobu stanovenú zákonom, mohol konať v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona a pobyt žalobcu zrušiť (zrušenie pobytu podľa 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov). Žalovaný tak však nekonal. Opakovaným zdôrazňovaním porušenia povinnosti podľa § 111 ods. 1 písm. u) žalovaný vytváral dojem, že skutočným dôvodom neobnovenia pobytu je práve porušenie tejto povinnosti, a verejný záujem, resp. nezáujem na podnikaní žalobcu v SR je iba zásterkou skutočného dôvodu neobnovenia pobytu. Odôvodnenie považoval žalobca z tohto pohľadu za zmätočné.

20. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby súd rozhodnutie č.:PPZ-HCP-BA2-2021/008780-003 zo dňa 14.1.2021 zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

21. 12. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 11.5.2021 žiadal žalobu ako neopodstatnenú zamietnuť.

22. Žalovaný uviedol, že správny orgán posudzoval zdržiavanie sa žalobcu na území Slovenskej republiky od 01.05.2018. Preverení cestovného dokladu žalobcu č. Y44731924, platný od 13.02.2018 do 13.02.2023 je zrejmé, že žalobca sa na území Slovenskej republiky zdržiaval od 01.05.2018 do 31.12.2018 v období od 02.06.2018 do 16.06.2018 a od 28.06.2018 do 08.07.2018, čo je spolu 26 dní z 245 dní udeleného pobytu v roku 2018. Poukázal aj na to, že v roku 2019 (do dňa podania žiadosti na správnom orgáne) sa žalobca zdržiaval na území Slovenskej republiky od 06.02.2019 do 11.02.2019, od 22.03.2019 do 30.03.2019 a od 08.08.2019 do 21.08.2019, čo je spolu 29 dní z 233 dní udeleného pobytu v roku 2019. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného pobytu v posudzovanom období za kalendárny rok 2018 nezdržiaval a zároveň sa nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného pobytu ani v roku 2019 do dňa podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky na správnom orgáne.

23. Prechodný pobyt na účel podnikania na území SR mal žalobca až do podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území SR udelený od 01.05.2018 do 21.08.2019 na dobu 478 dní a iba 55 dní sa zdržiaval v schengenskom priestore.

24. Žalovaný v súvislosti so stanoviskom MH SR k uviedol, že doloženie zákonom stanovených dokladov je jednou, nie jedinou z podmienok pre obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Zo zákona č. 404/2011 Z. z. vyplýva, že aj po splnení podmienok stanovených v zákone č. 404/2011 Z. z., cudzincovi pobyt nie je udeľovaný, resp. obnovovaný automaticky. Splnenie zákonnej podmienky týkajúcej sa preukázania zisku po zdanení obchodnej spoločnosti, v mene ktorej koná žalobca, za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške šesťdesiatnásobku životného minima, ako to ukladá ustanovenie § 34 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. je jednou, nie však jedinou podmienkou potrebnou k obnoveniu prechodného pobytu na účel podnikania na území SR. Žalovaný tvrdil, že správny orgán sa na MH SR neobrátil s otázkou posúdenia prínosu podnikateľskej činnosti žalobcu pre hospodárstvo SR len podľa ustanovenia 34 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z., ale konal podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb.. Povinnosťou správneho orgánu pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu bolo prihliadať na verejný záujem a žalovaný mal za to, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď sa s otázkou prínosu podnikateľskej činnosti žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky obrátil na MH SR. K uvedenému žalovaný poukázal na právny názor NS SR vysloveného v rozsudku 1Sžak/1/2019.

25. Žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu, že stanovisko MH SR je iba podkladom podporným a subsidiárnym, nakoľko MH SR je kompetentným v plnej miere zhodnotiť podnikateľskú činnosť žalobcu. Poukázal na ustanovenie § 6 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činností vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, kde je MH SR ústredným orgánom štátnej správy, okrem iného aj pre podporu malého a stredného podnikania, stratégiu tvorby podnikateľského prostredia a podporu podnikateľského prostredia a pre vnútorný a zahraničný obchod. Z uvedeného vyplýva, že MH SR má oprávnenie a dostatočné prostriedky posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov pre hospodárstvo SR, a preto žalovaný a správny orgán nemajú dôvod spochybňovať stanovisko MH SR.

26. V súvislosti s dobou, počas ktorej sa žalobca v posudzovanom období zdržoval na území SR žalovaný uviedol, že takéto zdržiavanie sa žalobcu na území SR možno považovať za sporadické a teda aj výkon jeho podnikateľskej činnosti je sporadický, čo nepredstavuje pravidelnú činnosť za účelom dosiahnutia zisku a nie je ho možné posúdiť ako podnikanie. Zároveň takýmto krátkym zdržiavaním sa na území SR žalobca neplní účel pobytu a rovnako porušuje aj povinnosť podľa ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z.

27. Žalovaný poukázal na to, že podľa verejne dostupnej účtovnej uzávierky spoločnosti Jam CO. s.r.o. spoločnosť Jam CO. s.r.o. za rok 2016 vynaložila náklady na hospodársku činnosť vo výške 32,- Eur, za rok 2017 vo výške 0,- Eur a za rok 2018 vo výške 40,- Eur. Spoločnosť Jam CO. s.r.o. odo dňa jej vzniku na území SR nevytvorila nové pracovné miesta, a ani nezabezpečila uchovanie už existujúcich pracovných miest, nepriniesla na územie SR tzv. „know-how“ alebo nové technológie, nevlastní žiadne prevádzky, ani kancelárske, či skladové priestory. Jediným doterajším prínosom spoločnosti Jam CO. s.r.o. pre SR je podľa žalovaného uhradenie daňovej povinnosti vo výške X XXX,- Eur, čo sa vzhľadom na celkový príjem do štátneho rozpočtu za rok 2018 z daní z príjmov právnických osôb vo výške cca X XXX XXX 000,- Eur dá považovať za zanedbateľný prínos. Vytváranie pracovných miest pre občanov SR, či ďalšie osoby, vlastníctvo skladových, kancelárskych či prevádzkových priestorov nie je povinnosťou,

resp. zákon č. 404/2011 Z. z. takúto podmienku nestanovuje, avšak uvedené vypovedá o širšom prínose podnikateľskej činnosti pre SR, jej hospodárstvo, a teda aj verejný záujem. Žalovaný tvrdil, že z podnikania, aké vykonáva žalobca nemá verejnú žiadny úžitok, takéto podnikanie prináša úžitok len samotnému žalobcovi. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal v konaní o obnovenie prechodného pobytu také skutočnosti, aby bolo možné konštatovať, že výkon jeho podnikateľskej činnosti je prínosom pre hospodárske záujmy SR, a tým pádom aj vo verejnom záujme. Z uvedeného možno vyvodíť záver, že podnikateľská činnosť vo forme, ako ju vykonáva žalobca, nie je prínosom pre hospodárske záujmy a teda obnovenie prechodného pobytu žalobcovi nie je vo verejnom záujme.

28. Stanovisko MH SR podporuje názor správneho orgánu a žalovaného, že nie je vo verejnom záujme obnoviť prechodný pobyt na účel podnikania na území SR žalobcovi, nakoľko jeho podnikateľská činnosť nie je prínosom pre hospodárske záujmy SR.

29. Žalovaný ďalej uviedol, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z. nevyplýva povinnosť správneho orgánu pri splnení zákonných podmienok, obnoviť prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. Udelenie či neudelenie, resp. obnovenie či neobnovenie prechodného pobytu cudzincovi je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita SR. Cudzinec nemá na prechodný pobyt na území SR právny nárok. Pri obnovovaní prechodného pobytu sa prihliada na verejný záujem.

30. Z vykonaného dokazovania, ako aj zo stanoviska MH SR je podľa žalovaného dostatočne preukázané, že v prípade žiadosti žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území SR je potrebné uprednostniť verejný záujem pred súkromným záujmom žalobcu.

31. Ako dôvod uprednostnenia verejného záujmu je podľa žalovaného skutočnosť, že cieľom inštitútu prechodného pobytu, podľa zákona č. 404/2011 Z. z. je podpora takej migrácie, ktorá je celospoločensky prospešná, čím je podporovaný verejný záujem. V prípade žalobcu podľa žalovaného absentuje celospoločenská prospešnosť, ktorá by mala vzniknúť podnikateľskou činnosťou žalobcu.

32. Zamietnutie žiadosti žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území SR nie je podľa žalovaného možné považovať za zásah do súkromného a rodinného života, nakoľko ako bolo už vyššie uvedené, pre dobu, ktorú strávil žalobca na území SR, nie je potrebné aby mal udelený pobyt.

33. Žalobcovi nikto neupiera právo stretávať sa so svojou rodinou na území SR, nebol mu zakázaný vstup na jej územie. Žalobca sa sám dobrovoľne rozhodol zdržiavať mimo územia SR, teda sa aj sám rozhodol nebyť v blízkosti rodinných príslušníkov, ktorí na jej území majú udelený pobyt podľa zákona č. 404/2011 Z. z. Pre udelenie pobytu na území SR je potrebné splniť zákonné podmienky a je potrebné účel pobytu vykonávať na jej území ako to vyžaduje zákon č. 404/2011 Z. z. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že rodinný a súkromný život v prípade žalobcu nie je vedený na území SR. V záujme SR je, aby sa na jej území nachádzali takí cudzinci s udeleným prechodným pobytom, ktorí udelený pobyt využívajú podľa zákona č. 404/2011 Z. z. Každý cudzinec, ako aj osoba nachádzajúca sa na území SR je povinná rešpektovať zákony SR a svoje konanie smerovať tak, aby nedošlo k porušovaniu zákonov, ako aj ohrozovaniu zákonom chránených záujmov štátu. Jedným z týchto zákonom chránených záujmov štátu je aj regulácia príchodu a pobytu cudzincov na území SR.

34. Žalovaný bol názoru, že správny orgán prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a zabezpečil si dostatočné podklady pre rozhodnutie, podklady zaobstarané správnym orgánom vedú k presvedčivosti rozhodnutia, jeho rozhodnutie je dôvodné a skutočnosti zistené jeho úradnou činnosťou považoval žalovaný za nepochybné.

35. Žalovaný podotkol, že porušenie povinnosti uvedenej v ustanovení § 111 ods. 1 písm. u) zákona č. 404/2011 Z. z. nebolo dôvodom na zamietnutie žiadosti žalobcu, ale porušením uvedenej povinnosti. Dĺžka zdržiavania sa žalobcu na území SR bola jedným z dôkazov a podkladov, na základe ktorého správny orgán rozhodol.

36. Žalovaný poukázal na rozsudok tunajšieho súdu č. k.: 1S/120/2020-64 zo dňa 18.03.2021 (odseky č. 74, 76, 77, 81, 83, 85 a 86).

37. Na základe všetkých uvedených skutočností žalovaný záverom uviedol, že obidva správne orgány rozhodli správne a správnu žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo boli vydané v súlade so zákonom č. 404/2011 Z.z., ako aj v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb..

38. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť a zároveň trval na svojom rozhodnutí.

IV.

Relevantné právne predpisy

39. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.
40. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.
41. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.
42. Podľa § 1 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, účinného ku dňu podania žiadosti, tento zákon upravuje podmienky pobytu.
43. Podľa § 2 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.
44. Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu.
45. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia.
46. Podľa § 33 ods. 6 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.
47. Podľa § 34 ods. 10 vety prvej zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu postupuje podľa § 33 ods. 1 a 5.
48. Podľa § 34 ods. 12 vety prvej pred bodkočiarkou zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6.
49. Podľa § 34 ods. 18 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov prechodný pobyt sa po skončení jeho platnosti až do rozhodnutia o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu považuje za oprávnený na území Slovenskej republiky.
50. Podľa § 111 ods. 1 písm. u) veta pred bodkočiarkou zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny je povinný zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku.
51. Podľa § 120 ods. 1 vety prvej zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.
52. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.
53. Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.
54. Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.
55. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.
56. Podľa § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

57. Podľa § 32 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu dokladovať.

58. Podľa § 33 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

V.

Právne posúdenie vecí správnym súdom

59. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie podľa ust. § 10, § 13 ods. 1 SSP preskúmal bez nariadenia pojednávania napadnuté rozhodnutie žalovaného v rámci žalobných dôvodov (§ 182 SSP) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

60. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V rámci správneho súdnictva súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, najmä z toho pohľadu, či toto procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto zistenie súdu musí smerovať k tomu, či objasnenie skutkového stavu správnym orgánom je úplné a jeho postup zákonný.

61. Úlohou súdu bolo preskúmať zákonnosť v záhlaví tohto rozsudku označeného rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorá mu predchádzala, ktorým bola zamietnutá žalobcova žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania podľa ust. 34 ods. 12 s poukazom na § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov.

62. Rozhodovanie o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu cudzinca na účel podnikania je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky a cudzinec nemá na obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania právny nárok. Pri rozhodovaní o obnovení prechodného pobytu na účel podnikania sa prihliada na verejný záujem, bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby SR, prínos cudzinca pre hospodárstvo SR. Príslušný orgán je povinný riadne vec preskúmať a žiadosť o obnovenie prechodného pobytu je oprávnený zamietnuť iba v zákonom stanovených prípadoch, pričom svoje rozhodnutie má povinnosť v súlade so zákonom náležite odôvodniť.

63. Základným rámcom právneho posúdenia žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania je zákon o pobyte cudzincov, ktorý v § 22 upravuje prechodný pobyt na účel podnikania, v § 34 ods. 10 vety prvej upravuje postup správneho orgánu pri posudzovaní žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania, keď podľa § 33 ods. 1 písm. a) prihliada na verejný záujem, na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Všetky uvedené kritériá musí správny orgán preskúmať a pokiaľ zistí, že obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania nie je vo verejnom záujme, žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania podľa § 34 ods. 12 vety prvej pred bodkočiarkou zamietne.

64. Dôraz súdneho preskúmania treba zamerať na účel obnovenia prechodného pobytu a to podnikanie, ktoré sa pre potreby zákona o pobyte cudzincov vždy posudzuje vo vzťahu k verejnému záujmu a to preto, lebo právo podnikáť sa v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca a v prípade obchodnej spoločnosti ako spôsob dosiahnutia zisku. Zároveň sa však podnikaním zabezpečuje verejný záujem ako prvok trhového hospodárstva. Z uvedeného potom vyplýva, že podnikanie by malo prinášať prospech podnikateľovi ako aj prospech spoločnosti, t. j. verejný záujem. V kontexte verejného záujmu správny orgán musí vychádzať z účelu zákona o pobyte cudzincov, ku ktorému dôvodová správa uvádza: „Riešenie problematiky kontroly hraníc a pobytu cudzincov, ako aj riadenie migračnej politiky patrí medzi prvoradé úlohy demokratickej a dynamicky sa rozvíjajúcej spoločnosti založenej na princípoch slobody,

bezpečnosti a spravodlivosti. Slovenská republika od svojho vstupu medzi členské krajiny Európskej únie v roku 2004 plní úlohy vytýčené Zmluvou o fungovaní Európskej únie v oblasti azylu, kontroly hraníc, pobytu cudzincov a ochrany práv štátnych príslušníkov tretích krajín, ako aj práv občanov Európskej únie a ich rodinných príslušníkov... Už samotná príprava na vstup Slovenskej republiky do Európskej únie si vyžiadala výraznú a rozsiahlu zmenu v zákone č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), ktorý sa formoval s cieľom vytvoriť legislatívnu základňu prispôbenú príslušnej legislatíve Európskej únie vo vzťahu k občanom tretích štátov a tiež k občanom Európskej únie a ich rodinným príslušníkom. Súčasný zákon o pobyte cudzincov vzal do úvahy aj príslušné ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Európskej dohody, Schengenskej dohody a vykonávacej dohody k Schengenskej zmluve. Dňom vstupu do Európskej únie Slovenská republika prevzala príslušnú časť *acquis* upravujúci voľný pohyb osôb.“

65. V súvislosti s nastolenou problematikou treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, pričom zároveň musí vychádzať z účelu zákona o pobyte cudzincov.

66. Zásadnou žalobnou námietkou a zároveň aj zásadnou spornou skutočnosťou medzi účastníkmi konania bola preskúmateľnosť záverov orgánov verejnej správy v ich rozhodnutiach o tom, či podnikateľská činnosť žalobcu je prínosom pre hospodárske záujmy SR, a to v nadväznosti na negatívne stanovisko Ministerstva hospodárstva SR o tejto otázke.

67. Uvedená otázka je predmetom ustálenej rozhodovacej praxe správnych súdov, vrátane NS SR a NSS SR, ktorí sa k nej vyjadrili v nasledujúcich rozhodnutiach:

68. „39. Policajný útvar pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu, ako aj pri rozhodovaní o zrušení povolenia na prechodný pobyt, prihliada zo zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy síce cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre Slovenskú republiku, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na našom území nežiaduci. Tým je umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, ako je stanovisko ministerstva hospodárstva, resp. orgánov územnej samosprávy. Verejný záujem v intenciách rozhodovania o udelení, resp. zrušení povolenia na prechodný pobyt v zmysle zákona o pobyte cudzincov možno chápať ako záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom, pričom preukázať skutočnosť, že udelenie prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny nie je vo verejnom záujme je povinnosťou správnych orgánov. Pri posudzovaní podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny z hľadiska jeho možných benefitov či už pre hospodárstvo SR, ale aj benefitov pre lokálne časti územia, v ktorom cudzinec mieni podnikáť, je žiadúce vychádzať tak zo stanovísk Ministerstva hospodárstva SR ako aj miestnych úradov mestských častí, najmä z hľadiska posúdenia ich záujmu o prípadné rozširovanie podnikateľských činností podľa predmetu podnikania štátneho príslušníka tretej krajiny. Je však povinnosťou správnych orgánov v prípade negatívneho stanoviska dotknutých orgánov, najmä ak chýbajú bližšie dôvody negatívneho stanoviska, takéto nedostatky odstrániť a vyžiadať bližšiu identifikáciu dôvodov, ktoré sa stanú základom pre správne uváženie správnych orgánov pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu, resp. pri rozhodovaní o zrušení povolenia na prechodný pobyt (10Sžak/7/2019 z 19.6.2019).

40. V súvislosti s prejednávanou vecou poukazuje kasačný súd, vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať, že zo stanoviska Ministerstva hospodárstva SR nie sú zrejmé dôvody, prečo podnikateľská činnosť sťažovateľa nebude prínosom pre hospodárstvo SR. Kasačný súd však, na rozdiel od krajského súdu, ktorý si sám vyhodnotil možný dôvod rozdielného stanoviska ministerstva hospodárstva v prípade sťažovateľa a jeho brata, postráda akékoľvek zdôvodnenie takéhoto negatívneho stanoviska a v rozhodnutí správnych orgánov absentuje vysvetlenie dôvodov rozdielného stanoviska u konateľov tej istej spoločnosti. V stanovisku Ministerstva hospodárstva SR nie je uvedené, z akých podkladov a dokumentov Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky vychádzalo a ani zdôvodnenie, prečo podnikateľská činnosť sťažovateľa nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR, preto podľa kasačného súdu toto stanovisko v danej veci nemôže slúžiť ako relevantný podklad pre rozhodnutie.

41. Uvedené nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si nezadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali a ktoré by viedli správne orgány k záverom o tom, že bolo spoľahlivo zistené, že udelené povolenie na prechodný pobyt sťažovateľovi nie je vo verejnom záujme. Správny orgán je povinný presne a úplne zistiť stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku). Uvedené ustanovenie zakotvuje zásadu materiálnej pravdy, v zmysle ktorej je správny orgán povinný zistiť všetky skutočnosti nevyhnutné a potrebné pre vydanie spravodlivého a zákonného rozhodnutia.

Kasačný súd mal preto pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov o naplnení dôvodov na zrušenie povolenia prechodného pobytu žalobcu na účel podnikania aj z dôvodu, že prechodný pobyt sťažovateľa nie je vo verejnom záujme.“ (rozsudok NSS SR sp. zn. 10Sžak/1/2021 zo dňa 31. 03. 2022) 69. „17. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa, ktorou tento spochybňoval závery súdu o potrebe zrušenia rozhodnutí správnych orgánov pre ich úplne nedostatočné odôvodnenie s tým, že postupoval výlučne v súlade so zákonom ako aj s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžak7/2017 zo dňa 20.06.2017, pričom sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že stanovisko Ministerstva hospodárstva SR je pre správny orgán záväzné, kasačný súd považuje za dôležité zdôrazniť nasledovné:

18. Policajný útvar pri rozhodovaní o udelenie prechodného pobytu tak aj pri rozhodovaní o zrušení povolenia na prechodný pobyt prihliada zo zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy sice cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre Slovenskú republiku, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na našom území nežiaduci. Tým je umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, ako je stanovisko ministerstva hospodárstva, resp. orgánov územnej samosprávy.

19. Verejný záujem v intenciách rozhodovania o udelenie, resp. zrušenie povolenia na prechodný pobyt v zmysle zákona o pobyte cudzincov možno chápať ako záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom, pričom preukázať skutočnosť, že udelenie

20. Pri posudzovaní podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny z hľadiska jeho možných benefitov či už pre hospodárstvo SR, ale aj benefitov pre lokálne časti územia, v ktorom cudzinec mieni podnikáť, je žiaduce vychádzať tak zo stanovísk Ministerstva hospodárstva SR ako aj miestnych úradov mestských častí, najmä z hľadiska posúdenia ich záujmu o prípadné rozširovanie podnikateľských činností podľa predmetu podnikania, resp. živnosti daného štátneho príslušníka tretej krajiny.

21. Je však povinnosťou správnych orgánov v prípade negatívneho stanoviska dotknutých orgánov, najmä ak chýbajú bližšie dôvody negatívneho stanoviska, takéto nedostatky odstrániť a vyžiadať bližšiu identifikáciu dôvodov, ktoré sa stanú základom pre správne uváženie správnych orgánov pri rozhodovaní o udelenie prechodného pobytu, resp. pri rozhodovaní o zrušení povolenia na prechodný pobyt.

22. V súvislosti s prejednávanou vecou poukazuje kasačný súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať. Správne orgány totiž vychádzali výlučne zo stanoviska Ministerstva hospodárstva SR zo dňa 27.09.2016, ktoré správne orgánu oznámilo, že po posúdení priložených dokumentov podnikateľská činnosť príslušníka tretej krajiny nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

23. Rovnako ako krajský súd, tak aj kasačný súd postráda akékoľvek zdôvodnenie takéhoto stanoviska, pretože v ňom nie je uvedené, z akých podkladov a dokumentov Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky vychádzalo a ani zdôvodnenie, prečo podnikateľská činnosť žalobcu nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR.

24. Uvedené nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si nežadavali dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali a ktoré by viedli správne orgány k záverom o tom, že bolo spoľahlivo zistené, že udelené povolenie na prechodný pobyt žalobcovi nie je vo verejnom záujme.

25. Kasačný súd mal preto pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov o naplnení dôvodov na zrušenie povolenia prechodného pobytu žalobcu na účel podnikania a jeho nedostatky je možné odstrániť nie iba zrušením rozhodnutí správnych orgánov ako sa mylne domnieva krajský súd, ale aj vrátením veci na ďalšie konanie, v ktorom tieto nedostatky vykonaním ďalšieho dokazovania správne orgány odstránia.“ (Rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžak/7/2019 z 19.6.2019)

70. 45. Po preskúmaní súdneho a administratívneho spisu súd dospel k záveru, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch stupňov sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné v časti odôvodnenia, prečo podnikanie žalobcu nie je prínosom pre hospodárstvo SR. Napriek tomu, že žalovaný disponoval potvrdením MHSR (nachádza sa v administratívnom spise), bolo jeho povinnosťou poskytnúť v rozhodnutí náležitú správnu úvahu v tomto smere. Z napadnutého rozhodnutia nie je ani v minimálnej miere zrejme v čom žalobca podniká a ani žiadna analýza podnikania v kontexte jeho prípadného prínosu. Z oboch rozhodnutí orgánov verejnej správy nevyplýva, na základe akých konkrétnych skutočností nepredstavuje podnikateľská činnosť žalobcu prínos pre štát. V rozhodnutiach orgánov verejnej správy nebola uvedená ani len podstata dôvodov, pričom v prípade, že je orgán verejnej správy názoru, že podnikanie žalobcu nie je prínosom pre hospodárstvo SR, je povinný poskytnúť náležité vysvetlenie, logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu. V prípade napadnutých rozhodnutí tomu tak nebolo. Konaním orgánov verejnej správy tak bol porušený princíp právneho štátu definovaný v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Jedným zo základných znakov právneho štátu je, aby rozhodnutia správnych

orgánov (orgánov verejnej správy) boli spravodlivé, resp. aby neboli arbitrárne, formalistické, svojvoľné a nedostatočne odôvodnené. Tieto požiadavky napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej správy nespĺňajú, a preto ich možno považovať za formalistické a nedostatočne odôvodnené. Súd na tomto mieste poukazuje na právo na spravodlivý proces zakotvené v čl. 46 až 50 ústavy a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. S právom na spravodlivý proces úzko súvisí aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z rozhodnutia orgánu verejnej správy musí byť zrejmé, akými úvahami sa orgán verejnej správy riadil a na základe akých konkrétnych podkladov rozhodol.

48. V danej veci nebolo sporné, že orgány verejnej správy oboch stupňov vychádzali z informácie Ministerstva hospodárstva SR, ktoré neobsahuje žiadnu správnu úvahu, či dôvody. Súd zastáva názor, že takýmto postupom orgánu verejnej správy nedošlo k riadnemu zisteniu skutkového stavu, a preto nebola v prospech žalobcu zabezpečená „rovnosť zbrani“, resp. zásada proporcionality. Žalobca sa nemal možnosť kvalifikovane brániť a ani sa vyjadriť k zisteným skutočnostiam, pre ktoré bolo rozhodnuté o zamietnutí jeho žiadosti o obnovenie prechodného pobytu žalobcu na území SR na účely podnikania. Orgán verejnej správy mal povinnosť žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi uviesť dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu žiadosti. Žalobca ako účastník konania pred orgánmi verejnej správy nemal k dispozícii dôvody, na ktorých základe orgány verejnej správy postavili svoje rozhodnutia. Na základe toho sa žalobca ako účastník konania nemohol účinne brániť v správnom konaní, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Uvedenie dôvodov, prečo podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky vo vyjadrení k žalobe, je pre preskúmateľnosť rozhodnutia nepostačujúce.

49. Správna úvaha v tomto smere je potrebná o to viac, že žalobca mal na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania od 26. 5. 2016 s platnosťou do 31. 7. 2019. Žalobca tvrdil, že pred udelením prechodného pobytu na účel podnikania MH SR vydalo stanovisko o prínose jeho podnikateľskej činnosti, na základe ktorého bol žalobcovi udelený prechodný pobyt na účel podnikania. K uvedenému žalovaný uviedol len, že toto stanovisko sa v administratívnom spise žalobcu nenachádza. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný prínos podnikateľskej činnosti žalobcu už v procese posudzovania jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu v Slovenskej republike na účely podnikania posudzoval v roku 2016, pričom v tom čase bola táto podnikateľská činnosť vyhodnotená kladne. Bez udania dôvodu bol teda názor žalovaného zmenený bez toho, aby mal žalobca možnosť vyjadriť sa k jeho podkladom.

52. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto rozhodnutie žalovaného a aj prvostupňové rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom viazaný v tomto rozsudku vysloveným právnym názorom súdu bude postupovať v naznačenom smere. Úlohou orgánov verejnej správy bude zistiť riadne v čom podniká žalobca na území SR a zhodnotiť, či takáto činnosť je prínosom pre hospodárstvo SR. Vyjadrenie MHSR je v takejto forme nedostatočné na prijatie uvedených záverov. V kontexte uvedeného potom bude potrebné zhodnotiť individuálne okolnosti prípadu žalobcu (jeho rodinný život, dĺžku jeho doterajšieho pobytu na území SR, mieru jeho integrácie v spoločnosti a pod.) v kontexte jeho práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru a práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 až 50 Ústavy SR a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a proporcionálne zhodnotiť stret verejného a súkromného záujmu v danom prípade.“ (rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 1S/200/2020 z 25. 11. 2021)

71. Správny súd zároveň poukazuje na rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 17.2.2021 vo veci sp. zn. 6S/40/2021, v ktorej súd rozhodoval o obdobnej žalobe druhého konateľa žalobcu a napadnuté rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu zrušil. Dôvody zamietnutia žiadosti o obnovenie prechodného pobytu zo strany správnych orgánov boli takmer identické, keďže sa týkajú konateľov tej istej obchodnej spoločnosti Jam CO. s.r.o. v tom istom období.

72. Z vyššie uvedených rozhodnutí nepochybne vyplýva, že napriek skutočnosti, že orgány verejnej správy rozhodujúce o obnovení prechodného pobytu cudzinca na účely podnikania by mali pri svojom rozhodovaní o otázke prínosu podnikateľskej činnosti žiadateľa pre hospodárske záujmy SR vychádzať okrem iného aj zo stanoviska Ministerstva hospodárstva SR, avšak je nevyhnutné, aby sa pri svojom rozhodovaní neuspokojili iba s konečným záverom, ktorý MH SR vo svojom stanovisku vysloví spolu s uvedením tzv. kódu stanoviska, ale je potrebné, aby konkrétne dôvody negatívneho stanoviska poznali a tieto v rámci administratívneho konania zistili a vo svojich rozhodnutiach ich aj vyhodnotili aplikáciou náležitej správnej úvahy, čo sa v danom prípade nestalo. Z napadnutého rozhodnutia žiadne takéto dôvody nevyplývajú. Orgány verejnej správy sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nezaoberali (a pred ich vydaním tieto skutočnosti ani nezistovali) tým, akú konkrétnu podnikateľskú činnosť žalobca vykonáva, aký je v SR dopyt po takejto podnikateľskej činnosti, či je v SR podnikateľov v tejto oblasti dostatok alebo nie, ako sa zmenil prínos podnikateľskej činnosti žalobcu oproti predchádzajúcemu obdobiu, kedy táto podnikateľská činnosť prínosom bola a podobne. Absencia

vyššie označených skutkových zistení orgánov verejnej správy a prislúchajúcich správnych úvah robí napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným.

73. Okrem vyššie uvedeného je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné aj v časti skúmania a zhodnotenia ostatných kritérií, ktoré zákon o pobyte cudzincov ustanovuje v § 34 ods. 10, t.j. kritérií ustanovených v § 33 ods. 1 písm. b) a c) zákona o pobyte cudzincov, najmä osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu. Pri skúmaní týchto otázok sa orgány verejnej správy obmedzili iba na hodnotenie rodinných pomerov žalobcu vo vzťahu k času, počas ktorého sa žalobca zdržiaval na území SR bez toho, aby sa vôbec zaoberali otázkou, akých konkrétnych rodinných príslušníkov žalobca má, ktorí z nich žijú v SR, ktorí v zahraničí, čo viedlo žalobcu k tomu, že sa na území SR zdržiaval zriedkavo a podobne.

74. Vyššie špecifikované nedostatky zároveň znemožnili žalobcovi, aby sa proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy mohol účinne, najmä v administratívnom konaní brániť.

75. Právna bezchybnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, že vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, obsahuje náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Keďže rozhodnutie predstavuje aplikáciu hmotnoprávnej normy, základnou podmienkou je súlad s predpismi hmotného práva, na základe ktorých je vydané. Obdobne musí byť rozhodnutie aj v súlade s predpismi procesného práva, ktoré zabezpečujú uplatnenie zásady zákonnosti a vecnej správnosti v procese rozhodovania. Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom ustanovenú formu, ktorú predstavujú obsahové a formálne náležitosti.

76. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodoval, treba považovať za prejav arbitrárnosti znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, prípadne len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

77. Krajský súd v Bratislave s poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu sú postihnuté vadou podľa § 191 ods. 1 písm. d), e) a f) SSP, ktorá ich robí nepreskúmateľnými, preto ich zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalovaný a orgán verejnej správy prvého stupňa je viazaný vysloveným právnym názorom súdu podľa § 191 ods. 6 SSP a bude povinný vo veci opätovne konať a rozhodnúť.

78. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť preskúmaných rozhodnutí sa správny súd ďalšími námietkami žalobcu nezaoberal.

79. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 SSP tak, že vzhľadom na úspech žalobcu v konaní mu súd priznal nárok na náhradu dôvodne a účelne vynaložených trov konania, pričom podľa § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

80. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote do jedného mesiaca od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 SSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.